

Stulna pengar och spioner

Tekla Qvisén

Amanda

Karl

Siv

Edvin

Anna

Lasse

DETEKTIVERNA

Klara!

Melissa!

Kapitel 1

Drrrrrrrrr...

När klockan ringer ut sista dagen på vårterminen, rusar hela klassen ut ur skolan. De har haft skolavslutning. Men solen är i moln och det duggregnar.

Klara och Melissa är bästa vänner, båda två är 12 år. De har gått ut sexan. De tittar i betygen, båda två vet att det här är viktigt för det här är sista betyget i lågstadiet. Så nu har lärarna skrivit ett medeltal i alla ämnen från alla år i skolan.

-Vi tittar samtidigt, säger Klara. 1,2,3...nu.

-Jag fick 9/10 poäng, säger Melissa. Vad fick du?

-7 och 1/2, säger Klara besviket. Va! Kolla Melissa! Jag fick en tia i trä slöjd och en åtta i teckning! Jag trodde att det skulle vara tvärtom.

-Coolt! säger Melissa. Jag fick 9 i modersmål.

Sen hinner de inte prata mer för nu kommer Melissas pappa körande.

-Hoppa in, nu ska vi fira, säger han.

-Varför? undrar flickorna.

-För att ni har gått ut sexan förstås, ler Lasse. (Ja, Melissas pappa har faktiskt ett så fult namn).

-Vi åker till café Våfflan och äter våfflor, säger Klara.

-Café Våfflan är ett gammalt café, som hela staden faktiskt, funderar Melissa.

-Ja, Bronsborg är faktiskt 670 år, predikade Lasse.

-Nog snackat om historia, suckar Klara. Jag trodde faktiskt att det var sommarlov.

-Det är det faktiskt, muttrar Melissa. Nu åker vi till Våfflan.

De sätter sig i bilen och Lasse kör iväg i 120 km i timmen fastän man bara får köra 70 km och Klara och Melissa skriker medan deras långa hår fladdrar i vinden.

-SAKTA NER!!!

De kör med faslig fart genom den lilla staden. När de är framme vid det lilla kustcaféet kommer Klaras mamma ut springande ur Våfflan (för hon jobbar där).

-Min stora flicka, snart ska du börja i högstadiet, piper hon med en fånig röst blandad av gråt och skratt.

-Ja, så är det faktiskt, men måste du gråta över det? undrar Klara.

-Ja det måste jag, suckar Anna.

-Mamma nu går vi in i caféet och äter våfflor, avbryter Klara.

De sitter vid ett tre personers bord nära ett stort fönster med utsikt över havet. Anna kommer med 3 menyer och ett litet häfte.

-Vad önskas? Hon talar med en sådan röst hon använder när det är mycket viktiga besökare på café Våfflan.

-Citronbakelser och hallonläsk, säger Melissa och Klara med en mun. Sen skrattar båda högt och de bryr sig inte det minsta om att alla gäster tittar underligt på dem.

-En kopp kaffe och en kanelbulle tack, säger Lasse.

-Tänk vad underbart att flera månader bara få ligga och lata sig, suckar Melissa.

-Bara ni inte får jaga tjuvar igen, ler Anna när hon kommer till baka med deras beställningar. Hon syftar på det som hände i vintras när Klara och Melissa fångade två tjuvar som hade rymt från fängelset. De har använt pengarna som de hade fått av polisen till varsin pekplatta.

-De är verkligen duktiga, ler Lasse.

Melissa och Klara lyssnar medan de tuggar och smaskar på sina bakelser.

-Chhvisth cär hvic chbecgåvadhge, säger Melissa med munnen full av citronbakelse.

-Ha ha! skrattar Klara för hon har hunnit svälja.

De sitter där på café Våfflan och tittar på regnet i nästan en timme och pratar. När de ska åka hem tittar solen äntligen fram. Äntligen.

Kapitel 2

En kvart senare när de var framme vid bostadsområdet, som Klara och Melissa bodde vid, parkerade Lasse bilen i garaget och Melissa sa hejdå åt Klara.

-Hejdå Klara!

-Hej själv! sa Klara. Sen gick de in till sig.

-Kom Melissa! flämtade Lasse så fort Melissa kom in i tamburen.

Melissa sparkade av sig skorna och sprang in i köket där Lasse satt med dagstidningen i famnen.

-Titta! säger han.

Melissa lutar sig fram och läser: "Sent igår kväll hörde ägaren av stadens butik något nerifrån butiken. Eftersom han bor ovanför butiken sprang han förstås ner, men fann inget annat än kassamaskinen som stod öppen. Dessutom var alla pengar borta. Han ringde polisen som kan meddela att de inte har hittat något ännu."

-Å nej! flämtade Melissa till. Jag tror att jag och Klara har ett nytt fall. Jag springer över till Klara, säger Melissa.

-Ok! skrattar Lasse. Bjud förresten in henne på middag. Jag hörde att Edvin var på någon affärsresa igen och Anna är ju i caféet.

-Okej, okej, sa Melissa medan hon stack ner fötterna i sina nya träskor. Sen satte hon full fart över staketet och genade över sura tantens jordgubbsland. Hon hoppade över staketet igen och slank in i skuggan i Klaras trädgård precis innan sura tanten kom ut för att damma mattor. Hon gick in i Klaras hus. Klara kom emot henne.

-Har du hört? undrade hon.

-Ja! flämtade Melissa. Men vi talar mer om det hos mig. Det är läskigt att vara ensamma här.

-Okej, säger Klara och ser sig ängsligt omkring.

De skyndar sig ut och låser dörren.

-Har du nyckeln? undrar Melissa.

-Jag vet inte, suckar Klara och känner i fickan... Ja, säger hon efter ett ögonblick.

-Bra, suckar Melissa.

De går den långa vägen längs garaget den här gången för sura tanten piskar ännu mattor och de vill inte riskera att bli sedda. När de kommer in så håller Lasse på att steka köttbullar.

-Hej Klara, ler Lasse. Maten är snart klar, fortsatte han, så far ingenstans nu.

Kapitel 3

När de hade ätit klart så tog de Melissas cykel. Klara satte sig på pakethållaren. De fortsatte längs Fiskarvägen och svängde in till butikens parkering. När Melissa skulle parkera cykeln såg de att det kom ut någon från slottet på andra sidan av Fiskarvägen. Det var en gammal kvinna.

-Det där är farmors granne, sa Klara.

-Hon heter väl Siv, sa Melissa.

-Ja det tror jag, funderade Klara. Hon är guide på slottet.

De parkerade cykeln och gick in i den lilla butiken. När de öppnade dörren plingade det till i en liten klocka. De gick fram till frysdiskens och tog upp varsin lakritsglass och ställde sig framför den lilla kassan. Det var ingen framför dem i kön så det gick ganska snabbt för dem att betala. Det stod en ung flicka i kassan.

-2,40 €, sa hon uttråkat.

-Jag hörde att det har varit inbrott här i natt, sa Klara ivrigt.

-Ja det stämmer, men vi har inte tillåtelse att berätta något, så ut nu. Jag har uppgifter.

-Vi ska inte besvära dig länge, sa Melissa vänligt. Vi vill bara hjälpa till lite.

-Låt gå för det då, sa den unga flickan.

-Bra! Vad heter du? började Melissa.

-NI TROR VÄL ÄNDÅ INTE ATT DET ÄR JAG SOM RÅNADE BUTIKEN!!! skrek flickan. Hon var väldigt arg. Det är säkert den gamla tanten Siv.

-Vi kanske ska gå nu, sa Klara försiktigt.

-Nej vänta, sa flickan ursäktande. Jag är ganska stressad idag. Jag heter förresten Amanda och sommarjobbar här för att ha råd att studera klart.

-Vem äger butiken? undrade Klara.

-Han heter Karl och bor här ovanför butiken.

-Är Siv guiden på slottet här mitt emot? tänkte Melissa högt.

-Ja och hon har smugit runt här i flera veckor. Hon går mig så på nerverna.

-Vi ska gå nu, sa Melissa och tittade besviket på de halvsmältade glassarna.

-Tack för att du berättade för oss om inbrottet.

-Ingen orsak, sa Amanda.

När de kom ut ur butiken såg de på varandra och började skratta.

-Oj vad arg hon blev, sa Klara förskräckt när de cyklade över vägen och fortsatte hem till Melissas. När de var framme slängde de den smältande glassen i soptunnan och gick in i huset.

-Synd med glassen, suckade Klara.

-Men det var väl värt det, fortsatte Melissa.

-Kanske det, sa Klara och ryckte på axlarna. De gick in i köket och tinade upp bullar och blandade saft. Sen satte de sig på terassen och pratade.

-Den där Amanda är nog mest misstänkt just nu, sa Melissa fundersamt och bet i en bulle. Klara skriver:

misstänkta

Amanda behöver pengar och är rädd för att vi ska misstänka henne.

-Och så är det Siv, fortsatte Melissa. Amanda sa att hon har smugit runt i området.

-Tänk om hon har planerat ett brott och har undersökt brottsplatsen, flämtade Klara.

-Det är det jag menar, sa Melissa.

Siv är en kvinna som har smugit omkring vid butiken. Kan hon ha planerat brott?

skriver Klara.

Kapitel 4

Nästa morgon kvittrade fåglarna utanför det halvöppna fönstret i Klaras rum. Hon klättrade ur sängen och stängde fönstret och gick till köket. Där stod Anna och stekte ägg. Klaras mage kurrade till när hon kände doften av nybakat bröd och ägg. Klara åt snabbt upp sin frukost och sprang över till Melissas. Hon ringde på för hon ville inte väcka Melissa eller Lasse. Efter en halv minut kom Melissa lufsande i morgonrock. Hon gäspade och viskade:

-Pappa sover fortfarande.

-Ok, då cyklar vi till butiken. Vi ska spana på Siv, viskade Klara tillbaks.

Melissa klädde snabbt på sig ett tunt linne och shorts. Sen tog de varsin kikare och cyklade iväg till butiken och gömde sig bakom en busktall. Flickorna väntade i ungefär en halvtimme och sen tittade Melissa på sin telefon.

-Klockan är 8.06, sa hon.

-Tyst! väste Klara åt henne. Siv kommer. Melissa tittade hastigt över vägen och där kom mycket riktigt Siv gående längs vägen.

-Skriv upp det här, sa Klara. Siv börjar jobba kl 8.00 på morgonen.

-Ok, sa Melissa samtidigt som hon började skriva.

Siv gick in i slottet och flickorna sprang över vägen och öppnade dörren. De hörde fotsteg i trappan mittemot dem, vilket bevisade att Siv var på väg upp till andra våningen.

-Kom, väste Melissa.

-Nej vänta, sa Klara sakta men Melissa var redan på väg upp för trappan.

-Ok jag kommer väl då, suckade Klara och halvsprang upp för trappan för att hinna ifatt Melissa.

Melissa stod bakom ett hörn och tittade på något. Klara smög fram till henne och då såg också Klara Siv som satt vid ett litet skrivbord och pratade i telefon. Det enda de uppfattade var: "Ja, jag vill verkligen få det jobbet, men jag har inte pengarna än..."

-Nu sticker vi. Jag kom just på nåt, väste Klara.

-Okej, väste Melissa tillbaka. De skulle just gå tillbaka ner när de hörde att Siv sa hejdå och avslutade samtalet.

-Fort nu, sa Klara, kanske lite för högt.

-VA, nästan skrek Siv och kom gående med bestämda steg mot Melissa och Klara.

- Nu är det bråttom, väste Melissa och slank iväg nerför trapporna. Klara var bara ett steg bakom henne när Siv skrek:

- Stanna!

Hon hade fått syn på dem. Klara tittade på Melissa som ivrigt tecknade åt henne att stanna.

-Då får vi veta mera, mimade hon.

-Vad gör ni här små ungar? fräste Siv ilsket.

Det är inte öppet.

-Varför är dörren inte i lås då? sa Melissa trotsigt.

-Det har ni inget att göra med, snäste Siv.

-Fräste, snäste hejdå! sa Klara glatt och de slank snabbt ut genom dörren.

-Det var nära, suckade Klara.

-Hörde du hur hon sa att hon inte har pengar när hon pratade i telefon? sa Melissa.

-Då kan det inte ha varit hon som bröt sig in in i affären, funderade Klara högt.

-Vad säger du om en glass? sa Melissa och tittade upp mot den starka solen. Vi ska prata.

Kapitel 5

När barnen satt vid café Våfflan och åt chokladglass så såg de en gammal man som satt vid ett av borden.

-Är du Karl, ägaren av butiken? Melissa hade gått fram till mannen.

-Ja det är jag som är Karl, suckade mannen.

-Möt oss här kl 3, sa Melissa och småsprang tillbaka till Klara.

-Nu ska vi till Annikas, sa hon.

-Vet du var hon bor? sa Klara fundersamt och tittade på Melissa.

-Ja, jag frågade av Karl.

-Varför är du så säker på att Amanda är tjuven? frågade Klara.

-För att Karl sa att dagen innan inbrottet hade Annika hela tiden kastat nervösa blickar på kassaapparaten och så fort han vände sig bort närmade hon sig apparaten, så jag tror att hon fumlade med låset, sa Melissa.

-Smart! utbrast Klara.

När de några minuter senare cyklade iväg från caféet så hade det började blåsa så deras hår fladdrade i vinden när de cyklade längs Centrumgatan mot ett höghusområde.

-Hon hyr en lägenhet här, sa Melissa och pekade på ett av husen i området.

-Lägenhet 5 våning 2, flåsade Melissa när de fem minuter senare gick upp för trappan.

När de var framme vid Annikas lägenhet så hörde de oväsen inifrån lägenheten. Något smällde och dunsade där inne.

-Vad är det? undrar Melissa när Klara förskräckt tittade in i nyckelhålet.

-Det är Annika. Hon släpar på en kappsäck och hon kommer hit, svarade Klara.

-Vadå hit? undrade Melissa.

-Hit! Fattar du inte vad hit betyder? Har arbetarna på hjärnkontoret gått hem? Hon kommer ut ur lägenheten, ut hit i korridoren, svarade Klara irriterat. Så fort nu! Göm dig! Båda två sprang en halv trappa upp så att de fortfarande kunde se dörren men själva syntes de inte. Plötsligt öppnades dörren och Annika kom ut med kappsäcken.

-Jag stannar här. Jag tänker ringa polisen, viskade Melissa. Du smyger efter henne.

-Ok, viskade Klara och smög iväg.

Melissa halade fram telefonen och slog numret 112.

-Hej, jag är Melissa och vi har hittat en tjuv, sa Melissa nervöst.

-Var är du då? sa en mörk mansröst.

Melissa hörde att det var konstapel Blomkvist som de hade arbetat med för.

-Jag är i ett höghus vid Centrumgatan och Klara följer efter tjuven, sa Melissa.

-Okej, vi kommer, sa konstapeln och la på.

Samtidigt så hade Klara och Annika kommit ut på gårdsplanen. Just som Annika skulle sätta sig i sin ljusblåa Toyota så råkade Klara att snubbla på en rot och hon föll. Annika hörde henne och vände sig om.

-Stanna!! skrek hon åt Klara.

Klara försökte resa sig, men Annika var för snabb.

Hon drog upp Klara och väste:

-Du säger inte ett pip.

Annika slängde in Klara i baksätet. Själv satte hon sig i framsätet.

Hon skulle just vrida om nyckeln när det svängde två polisbilar in på området och tre poliser steg ut och la handbojor på Annika.

Melissa kom utspringande ur huset och ryckte upp dörren till Klara som mycket blek kom ut ur bilen. Två av poliserna åkte iväg med kappsäcken, den ene stannade kvar.

Melissa tittade på klockan och sa:

-Nu måste jag och Klara sticka.

15 minuter senare satt flickorna och Karl vid ett av caféborden.

-Jag vill tacka er flickor, sa Karl högtidligt och gav dem varsin 100 lapp.